

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1561/2017
21.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиље-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Роберт Сабадош, адвокат из ..., против тужене-противтужиље ББ, коју заступа Шаламон Шандор, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3649/16 од 25.01.2017. године, у седници одржаној 21.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене-противтужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3649/16 од 25.01.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље-противтужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 274/13 од 24.04.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој по основу накнаде штете у виду изгубљене зараде исплати 812.321,69 динара на начин ближе описан у том делу изреке, са припадајућом затезном каматом. Одбачена је тужба ради исплате укупног износа од 769.535,63 динара на име разлике за умањену зараду и то за месеце у износима са законском затезном каматом ближе описаној у том делу изреке. Противтужба тужене-противтужиље ради утврђења да не постоји основ тужбеног захтева у радном спору П1 274/13 је одбачена. Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 27.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3649/16 од 25.01.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у одбијајућем делу тужбеног захтева и у делу одлуке о трошковима поступка и обавезана тужена да тужиљи по основу накнаде штете услед изгубљене зараде исплати укупно 812.321,69 динара са затезном каматом на начин ближе описан у том делу изреке; одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка у износу од 27.300,00 динара; обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 154.721,00 динара са затезном каматом од пресуђења до

исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена-противтужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила-противтужена је поднела одговор на ревизију захтевајући накнаду трошкова састава одговора.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене према уговору о раду од 28.10.1993. године распоређена на радно место професора Решењем тужене од 01.09.2007. године одређено је да ће тужила распоређена на радно место професор ..., ... и ... од 01.09.2007. године у оквиру свог 40 часовног недељног фонда часова обављати задатке са 100% норме часова ближе описане у нижестепеним пресудама. Поред овога, одређен је и прековремени рад – одржавање часова теоријске наставе од 41 час годишње, то јест увећање основног коефицијента за обрачун зараде од 5%. Школске 2007/2008 тужила је била разредни старешина четвртом разреду. Директор школе је 30.01.2008. године поднео захтев за покретање дисциплинског поступка против тужиле због постојања основане сумње да је извршила тежу повреду радне обавезе. Истог дана је тужила удаљена са рада почев од 01.02.2008. године до окончања дисциплинског поступка за које време јој припада накнада зараде у висини од 1/3 основне зараде. Решењем директора школе од 02.04.2008. године тужилји је отказан уговор о уређивању међусобних права обавеза и одговорности од 01.11.2006. године а радни однос јој је престао 26.03.2008. године. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3880/10 од 06.07.2011. године поништена су решења тужене којим је тужилји отказан уговор о раду и обавезана је тужила да тужилју врати на рад. Тужена је тужилју вратила на рад и закључила уговор о раду 23.08.2011. године по коме тужила заснива радни однос на неодређено време на радном месту библиотекар. По престанку радног односа код тужене, тужила је била у радном односу у ОШ "ВВ" ... у периоду 01.09. до 31.12.2009. године, затим у ОШ "ТГ" ... у периоду 01.01.2010. до 22.08.2011. године и остваривала зараду. Тужила је и члан удружења "..." у ..., непрофитне организације у којој није остваривала приходе. Била је пријављена код Националне службе за запошљавање, али није била ангажована. Према налазу вештака у периоду удаљења са рада 01.02. до 25.03.2008. године тужилји је мање исплаћена накнада зараде од укупно 45.700,68 динара, а припала би јој накнада зараде од укупно 766.621,00 динара за тражени период од 01.04.2008. до 22.08.2011. године (од када ради на радном месту библиотекара) уз умањење на име зараде које је остварила радећи у другим школама, што чини износ од укупно 812.321,69 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиље закључујући да, без обзира што је решење о отказу поништено као незаконито, тужилји не припада право на накнаду штете у виду изгубљене зараде јер је одговорна за повреду радне обавезе, којом се терети.

Супротно, по оцени другостепеног суда тужиља има право на изгубљену зараду јер је решење о отказу поништено као незаконито.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 191. Закона о раду који се у конкретном случају примењује ("Службени гласник РС" 24/05, 61/05, 54/09) ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, суд ће одлучити да се запослени врати на рад ако запослени то захтева (став 1). Поред враћања на рад послодавац је дужан да запосленом исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду и уплати доприносе за обавезно осигурање (став 2). Накнада штете умањује се за износ прихода које је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа (став 3).

Имајући у виду да је у конкретном случају поништено као незаконито решење о отказу од 02.04.2008. године, тужиља има право на накнаду штете која је настала услед незаконитог престанка радног односа по цитираној одредби 191. Закона о раду. При томе, супротно ревизијским наводима, није битно да ли је решење поништено због формалних или суштинских недостатака. Оно је поништено као незаконито и у тој ситуацији тужиља може основано потраживати накнаду штете која је у овом случају правилно утврђена налазом и мишљењем вештака умањена за износе које је тужиља у међувремену остварила радом у две основне школе.

Преосталим ревизијским наводима се оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу чл. 407. став 2. ЗПП.

Како трошкови одговора на ревизију не спадају у оне трошкове који су неопходни за вођење поступка у смислу чл. 154. став 1. ЗПП то је одлучено као у ставу другом изреке.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић